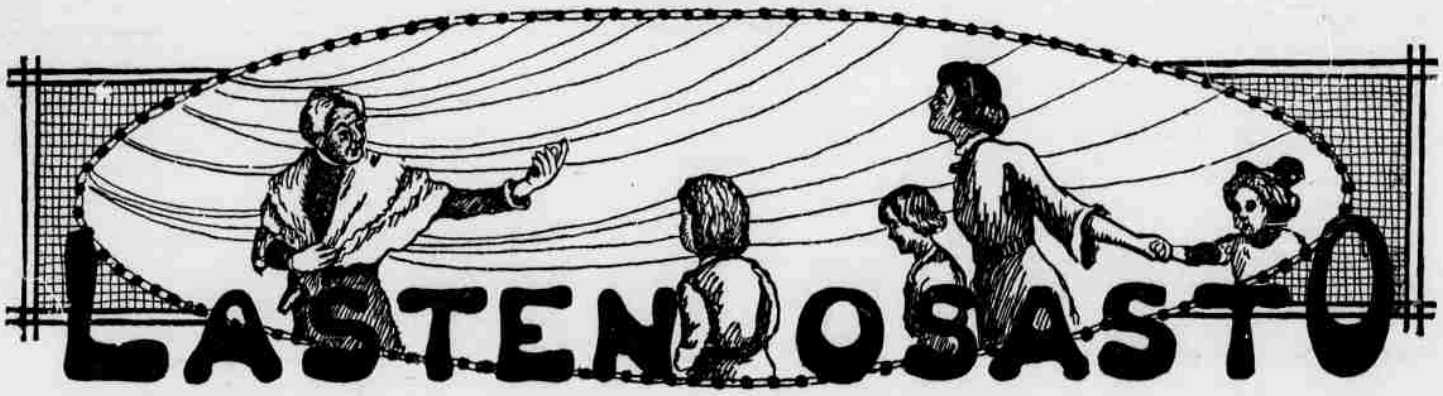

KÄYTÄNNÖLLISTÄ OPETUSTA KANSAKOULUISSA.

Täkäläisissä lehdissä oli äskettäin uutinen, että Rochesterissa (Wash.?) ja ympäristöllä on kansakouluissa perustettu klubeja, joissa tullaan opiskelemaan kyökkikasvisten viljelemistä, siipikarjan hoitoa ja hedelmien ja kasvisten kannuttamista. Yhdessä klubissa kuuluu presidenttinä olevan Toverittaren lasten osaston lukijoille tunnettu Sigrid Hakola ja on siellä toisen sellaisen klubin virkailijoiden nimien joukossa myöskin Aliina Setulan nimi.

Uutinen ei kerro kenen alotteesta näitä klubeja on perustettu. Ovatko siinä olleet lapset vaiko opettajat alkuunpanijoina. Joka tapauksessa on se hyvä askel kuitenkin.

Näitä tällaisia klubeja tai luokkia miksi niitä milloinkin nimitetään, on jo alettu perustaa siellä täällä eri osissa Yhdysvaltoja hyvillä seurauksilla.

MARKHAM, MINN.

Terve, Selma-täti! Nyt minä kirjoitan vasta toisen kerran Toverittareen. Minä täytin t.k. 12 p:nä kolmetoista vuotta. Minulla, veljelläni ja siskollani on huono aika nyt, kun me emme pääse kouluun. Meidän ja koulun välillä on suuri joki ja tulvavesi on vienyt siitä sillan.

Minun isäni on kaupungissa työssä. Hän on ollut siellä jo neljättä viikkoa.

Mutta on meillä sentään jotakin huviakin. Pääsemme järvelle kalastelemaan. Meillä on pieni vene. Veljeni ja minä veimme eräänä iltana verkon järveen. Seuraavana aamuna menimme kokemaan verkkoa ja silloinkos meille ilo syntyi, kun verkossamme oli viisitoista suurta kalaa, niin suuria ne olivat ettemme tahtoneet jaksaa niitä kantaa kotiin. Ja kun me vihdoinkin pääsimme kotiin, niin ilahtui siitä äitikin ja sanoi, että olemme nyt rikkaita kuin miljoneerit.

Kirjoitan toistekin, jos Selma-täti päästää tämän lehteen.

Toveruudella

EINO MÄKI.

STAMBAUGH, MICH.

Hyvää päivää pikku pojat ja tytöt! Minäkin nyt kirjoitan jonkun rivin Toverittareen ensikertalaisena. Minä luen aina tarkkaan jokaisesta Toverittaren numerosta Lasten osaston. Olen aina halukas tietämään, mitä lapset kirjoittavat ympäri Amerikan.

Meillä oli täällä viime kesänä ensimäisen kerran sosialistinen kesäkoulu ja siellä minäkin opin lukemaan ja kirjoittamaan suomenkieltä. Minä olisin iloinen, jos saisimme taas tänäkin kesänä tänne kesäkoulun ja olen kuullut toistenkin lasten samaa toivovan.

Yksi pieni poika täällä oli mennyt kiikkumaan katuvaunuun ja pudonnut vaunun alle ja menettänyt toisen kätensä kokonaan. Minä varoitan teitä pikku siskot ja veikot, ettette menisi kiikkumaan katuvaunuun, sen ollessa liikkeellä, että ei kävisi kuten tälle poikaraukalle kävi.

En kirjoita enempää tällä kertaa. Toisten kirjoitan lisää, jos näen, että tämä on mennyt painoon.

MARTHA KNIIVILÄ.

MONESSEN, PA.

Rakas Selma-täti:—

Nyt minä taas tervehdän Toverittaren lukijakuntaa muutamalla riviillä.

Täällä ihanneliitossa on nyt taas ripeä toiminta, kun saatiin vakituinen näytöksien johtaja, Einar Aalto. Kolme näytöstä on harjoiteltavana ja on pystytetty tyttöjen laulukööri kin.

Huhtikuun 22 p. 1916 meillä oli ompeluseuran myyjäiset ja ne onnistui kokolailla hyvin kun puhdasta voittoa tuli yli viidenkymmenen dollarin ja niistä vielä jäi lotterille yksi osa.

Ihanneliitossa ovat tytöt hyvin innokkaita, mutta mikäs poikien päähän on pistänyt kun niitä ei saa mihinkään? Taitaa olla siinä syy, kun kätyrien pojat ovat innostuneet enemmän "Boy Scout" toimiin kuin itsensä opettamiseen, esim. kuin täällä yhtenä porvarien juhlapäivänä soittokunta "Louhi", jonka soittajat ovat enimmäkseen perheen isiä, oli soittamassa sotamarssia ja pojat "Boy Scout" puvuissa marssivat jälessä. Tämä näky oli sydäntä särkevää, kun isät menevät edellä ja pojat ottaen esimerkkiä, menevät jälessä. Kysyn teiltä, isät, mitä te kasvatatte pojistanne — kanuunan ruokaa! Tietysti, jos kysyn josko rakastatte poikianne, niin vastaatte rakastamme, mutta tämä ei viittaa siihen.

Koettakaa nyt perustaa ihanneliittoja joka paikkakunnalle, että lasten ei tarvitseisi mennä kanuunanruuaksi, niinkuin niiden tietämättömien lapset. — Minä olen sanonut sen ennenkin ja sanon vieläkin, että me lapset olemme tulevan sukupolven isiä ja äitejä.

Herätkää kaikki työläisjoukot ja lippuamme seuratkaa.

Toveruudella,

ALIINA SORJONEN.

GRANITEVILLE, VT.

Arvoisa Selma-täti:— Minäkin rupesin kirjoittamaan Toverittareen, kun näin, että muutkin pikkutytöt ja -pojat ovat kirjoittaneet. Minä olen huono kirjoittamaan suomenkieltä, että en tiedä, jos Selma-täti saa tästä selvää.

Minä käyn koulua joka päivä ja olen ensimäisessä luokassa. Minä olen yhdeksän vuoden vanha. Minulla on yksi sisko, joka on samassa luokassa koulussa kuin minäkin. Ja minulla on kaksi veljeä, joista toinen käy koulua ja toinen käy työssä.

Me käymme jokaisissa iltamissa aina kun vaan iltamia on ja annamme usein ohjelmaa. Väliin laulua ja väliin lausumme runoja tai luemme kertomuksia.

Ehkä lopetan nyt ja toiste kirjoitan lisää, jos näen tämän Toverittaressa.

JENNY HAKONIUS.

WORCESTER, MASS.

Hyvä Selma-täti:— Minä päätin kirjoittaa vähän meidän toiminnasta. Meillä oli täällä Ihanneliitto. Minä olin siinä yhtenä jäsenenä. Minä myöskin kuuluin sen huvitoimikuntaan. Mutta se ei pysynyt kauan pystyssä. Ikävä sanoa, että me lapset olimme niin villejä. Kun oli aika mennä haalille ihanneliiton kokoukseen, niin ei sinne koskaan tullut kuin kolme tai neljä henkeä.

Nyt meillä on ainoastaan sunnuntaikoulu, jossa on 75 oppilasta. Siinä on kolme luokkaa.

20 p. maaliskuuta meillä oli täällä lasten iltama. Siellä lapset suorittivat ohjelmaa, jossa oli runoja, kertomuksia, laulua, soittoa ja lopuksi näytöskappale "Kunnan elätti". Minä en itse suorittanut mitään ohjelmaa.

Sain kuulla, että yleisö nautti paljon ohjelmasta.

Nyt lopetan ja kirjoitan toiste enempi. Hauskaa kevättä kaikille Toverittaren lukijoille, toivoo

TAIMI AHTI.

WOODLAND, WASH.

Kirjoitan taasen vähän Toverittareen ja tervehdin sen lukijoita pieniä sekä suuria!

Kesä ja talvi ovat nyt näihin asti melkein tapelleet yhdessä, mutta kesän ilmat ne vaan paremmalle puolelle pääsee.

Ehkä ne toiset pojat ja tytöt ole ottaneetkaan osaa siihen kilpailuun "Tytöt ja pojat". No koettakaapas nyt vielä oikein innolla.

Meidän osastossa ovat päättäneet laittaa suomalaisen sunnuntaikoulun tänne ensi kesäksi. Toivoisin että sinne tulisi kaikki pienet tytöt ja pojat, että oppisitte lukemaan ja kirjoittamaan suomenkieltä. Ehkä lopetan tämän nyt tähän.. Siis hyvästi kaikki!

KALLE KOSKI.

MONESSEN, PA.

Nyt minä kirjoitan muutaman sanan täältä ihmisten toiminnasta. Mutta ensin kerron muustakin.

Täällä on kovin tuulista ilmaa ollut pitkän aikaa. Täällä on myös ollut jo muutaman kerran ukkosenilmoja.

Lauantaina, huhtik. 22 p. oli lasten tai Ihanneliiton ompeluseuran myyjäiset. Siellä oli paljon tarjottavaa. Sinne saapui runsaasti kansaa ja kaikki olivat iloisella mielellä kun näkivät lastenkin käsitöitä.

Täällä Monessenissa kuuluu naurettavia asioita, että seurakuntakin on tehnyt lakon. Viime pyhänä oli paljon skääppiä kirkossa ja ne tulivat sieltä isot virsikirjat kädessä osuusruokalaan. Kaipa ne kaikki seurakuntalaiset vielä lakkoutuvat ikäiseen lakkoon. Eiköhän kirkko tulekin kohta skääppien valtaan.

Täällä on se kuuluisa soittokunta "Louhi", joka koettaa niittää kunniaa toiskielistenkin keskuudessa. Niin kuuluisa soittokunta viitsiikin mennä kadunkulmiin soittamaan aivan ilmaiseksi. Mutta silloin kun ne tarvitsevat parempia soittoja ne toiskieliset ottavat vaikka mustain bändin.

On täällä toinenkin soittokunta, "Sävel", joka kohta on niin suuri kuin "Louhikin". Se on työläisten soittokunta ja siinä on jo 28 jäsentä. Pitäkääpä huoli, "Louhen" pojat, ettei työläisten pänti kohta mene teidän edelle.

Ei muuta tällä kertaa, vaan tervehdys kaikille Toverittaren lukijoille. Toveruudella,

TYYNE MÄKELÄ.

Hyväsydäminen norsu

(Joulutarusta.)

Kuumassa erämaassa ei pitkään aikaan ollut satanut. Perinpohjin olivat pieni joki ja pieni puro kuivuneet.

Pololset metsäeläimet olivat kuumuuden johdosta kuolla janoon.

Kauan hakivat elämet vettä. Lopulta kuitenkin löysivät palmulehdon läheisyydessä pienen kuopan, jossa oli kirkasta vettä.

Tämän kuopan ympärille asettuivat jalopeura, virtahepo, marakatti, joukko lintuja ja viimeiseksi sammakko.

Mutta vesi oli niin alhaalla, että metsäeläimet saivat vain katsella sitä ja liputella kieltään lammikon ympärillä. Samassa tuli palmulehdosta juosten norsu. Se meni uimaan omaan kuoppaansa. Ihmetellen katseli se näitä odottamattomia vieraita. Norsulle tuli sääli eläinparkoja ja se päätti auttaa heitä.

— Kas laskekaapas minua! — sanoi se.

Metsäeläimet kiirehtivät pois tieltä ja norsu pulskahti veteen. Vesi nousi heti kuopan reunoihin asti, ja metsäeläimet saivat juoda kylliksensä.

Ja hyväsydäminen norsu nautti uinnistaan ja ruiskutti pitkällä kärsällään vettä selkäänsä.

Venäjänkielestä suomensi Lyyli L.

Eräs kansantarina

(Joulutarusta)

Tanskan pääkaupungissa Köpenhaminassa on monta kuva- ja muistopatsasta kaupunkia kaunistamassa ja ihmisiä ilahuttamassa. Toiset niistä esittävät suurmiehiä, toiset kuninkaita, jotkut taas ovat yksinomaan mielikuvituksen luomia. Eräs tällaisista veti suuresti huomiotani puoleensa Se esitti hyvin rotevaa naista, joka kynti neljällä härällä. Oikeassa kädessään piti hän suurta piiskaa. Huvitettuna kysäsin minä matkakumppaniltani, mitähän tuo kuva mahtaa merkitä? Ja hän kertoi minulle seuraavaa:

Skandinaavialaisilla oli ennen muinoin muiden jumalien joukossa myöskin eräs jumalatar, jonka nimi oli Gefion. Hän oli viisas jumalatar ja tiesi hyvin paljon. Ihmiskunnan kohtalot olivat hänelle tunnetut yhtä hyvin kuin itse mahtavalle pääjumalalle Odinille, joka oli kaikkia muita jumalia suurempi.

Silloin oli Ruotsissa Gylve-niminen kuningas. Häneltä Gefion-jumalatar pyysi itselleen niin paljon maata, kuin hän jaksaisi kyntää. Ja kuningas antoi. Ehkä arveli ettei suinkaan nainen liikoja jaksa. Silloin otti Gefion neljä vahvaa härkää, valjasti ne auran eteen ja rupesi kyntämään maapalaa eteläisessä Skånessa. Aura kynti, härät veti päät könössä, hännät pystyssä. Raskasta työtä se oli. Hiki niillä virtana juoksee, sieramet höyryä pulppuavat, vaan Gefion ylevänä jälessä astuu, käsi auran kyljellä, toisella ruoskaa heiluttelee, härkiä hossuttaa ja kyntää vaan kyntämistään. Näin hänen kyntäessään erkanikin Ruotsista kyntämänsä maapala ja muodostui saareksi. Tämä saari sai nimekseen Seelanti ja siihen siten Köpenhamina perustettiin, johon Gefionin muistoksi pystytettiin tämä kuvapatsas, suihkukaivokoristeeksi. Koko ryhmä uhkuu voimaa, härät ponnistavat, yksi polvilleen lankeaa, toinen pystyyn karkaa, hajasäärin mylvii, sarvet maahan tähdättyinä, niskat jännitettyinä — ja kaikkia neljää juhtaansa voimakkaasti ja ylpeänä, astellen pää koholla Gefion ohjaa.

ERÄS TÄTI.

Tämän kertomuksen johdosta voivat sunnuntaikoulujen ja ihanneliittojen opettajat selittää lapsille sen, mistä kansantarinat ovat alkunsa saaneet. — Selma-täti.

OPETELKAA LAULAMAAN

LASTEN LAULUKIRJA

nuottipainos

on hiljattain valmistunut Toverin kustannuksella ja tarjotaan tilattavaksi. Hinta pehmeissä kansissa **25 senttiä** ja kovissa kansissa **35 senttiä**. Tämä kirja on ensimäinen nuoteilla varustettu lasten laulukirja suomalaisessa kirjallisuudessa. Hankkikaa se lapsellenne.

TOVERIN KIRJAKAUPASSA.